

Hồi thứ mười chín

Biến Chuyển Không Ngờ Ở Tuổi Xuyến

Hi con người ta đã mất ý chí thì tự nhiên sức lực biến đâu mất hết, Tiểu Phi Thố hai chân đã cứng đờ không nói làm chi mà cả hai tay cũng hình như chẳng buồn đưa lên nữa. Kim Nguyệt Đế Quân vừa đến gần liền hít một hơi chân khí

tung mình đi hơn một trượng rồi hạ thân xuống vị trí phía sau chặn đường cửa Tiểu Phi Thố, phía trước Hoàng lão nhân hỗn hển cũng đã chạy tới, hình thành thế lưỡng đầu thọ địch. Kim Nguyệt Đế Quân cười độc ác:

- Tiểu tử ngoan ngoãn không chạy nữa ư?

Tiểu Phi Thố mặc cho lão ta nói gì thì nói, mặt cứ cúi gầm xuống dăm chiêu, đau đớn cho thân phận mình tại sao lại tai ác như đúng ngay lúc này mà phát tác. Đột nhiên nhãn quang Tiểu Phi Thố ghi nhận một vật gì đen đen, dài khoảng một gang tay đang nằm nép sát tảng đá. Ở dĩ Tiểu Phi Thố chú ý là bởi vì vật này có một điểm màu đỏ hơi ửng sáng nổi bật trong màu đen, màu xám của đá trong buổi chiều tối, điểm sáng đỏ này có hình ba chĩa giống như mào của con Kỳ lân. Kỳ lạ vô cùng Tiểu Phi Thố thu hẹp nhãn quang để nhìn kỹ thì ra đây là một con rắn nhỏ, hình như nó đang ngủ cho nên hoàn toàn bất động. Chàng bỗng chợt nảy ra ý nghĩ, trước khi thất bại cũng nên cho Kim Nguyệt Đế Quân nếm chút hoảng sợ chơi, biết đâu nhờ đó có thể chuyển bại thành yên. Tiểu Phi Thố liền đưa tay khe khẽ nắm lấy gáy con rắn này, đồng thời ngẩng đầu lên cười hì hì chủ ý dừng để cho Kim Nguyệt Đế Quân nhận ra nên nói bừa mớ câu:

- Người mắc lờm ta mà không hay biết gì sao?

Kim Nguyệt Đế Quân đáng lẽ từ nãy đã ra tay điểm huyệt chàng rồi nhưng ban tính rất đa nghi cho nên còn chần chờ, nay lại nghe địch nhân nói như vậy thì giận mình lại càng phân vân hơn. Lão trợn mắt lên cười rất rùng rợn:

- Tiểu tử đừng khoác lác giữa nơi hoang vắng này người còn bày mưu đặt kế gì được nữa?

Tuy miệng nói mạnh Kim Nguyệt Đế Quân vẫn bất động chưa vội ra tay. Hoàng lão nhân thở dốc một hồi, sức lực phục hồi một phần liền lên tiếng thúc giục:

- Lão ca ca ra tay điểm huyệt tiểu tử luôn đi còn đòi co với hắn làm gì?

Hóa ra hẳn cũng nghi ngại cho nên mới xúi giục Kim Khuyết Đế Quân, chính mình thì bất động chờ xem. Kim Khuyết Đế Quân liếc mắt nhìn Hoàng lão nhân rồi nói:

- Ca ca nhường cho đệ đệ ra tay trước trả thù một chưởng khi nãy đấy. Hoàng lão nhân cười hề hề đưa đẩy luôn:

- Đệ đệ đã nói thì tuyệt không nuốt lời, ca ca hoàn toàn xử trí tên tiểu tử này để lấy "Thanh Hoa Bí Lục". Sau đó hãy giao lại cho đệ đệ xử tội hắn, đệ đệ ra tay trước e rằng có khi quá tay thì hỏng hết mất.

Tiểu Phi Thố thấy hai gã này miệng xưng hô ca ca đệ đệ ngọt xớt mà tên nào cũng đầy bụng dao găm thì không khỏi tức cười, chàng lại nghĩ nếu càng kéo dài dai chất độc càng phát tác mạnh cho nên chen vào khích bác luôn?

- Lão già họ Hoàng nói phải đấy, đã là ca ca mà cứ đùn đẩy hoài người ta cười cho thú vị mũi đấy!

Kim Khuyết Đế Quân tức giận "Hừm" một tiếng, từ từ bước tới gần tay tả đánh một chưởng, cùng lúc tay hữu chớp nhoáng dùng chỉ phát điểm vào sau gáy Tiểu Phi Thố luôn, Tuy là tê liệt đôi chân nhưng nội lực vẫn còn nguyên vẹn Tiểu Phi Thố nhận biết ngay chưởng thế chỉ là đánh dữ, chỉ pháp mới thực sự cho nên chẳng cần đón đỡ. Chàng chờ cho ngón tay Kim Khuyết Đế Quân đến gần mới bất ngờ cầm con rắn ném nhanh vào người lão miệng hô to:

- "Độc Xà Chưởng" ra oai này!

Kim Khuyết Đế Quân đã có đề phòng, lão ta rút tả chưởng về án ngữ trước ngực, hữu chưởng lật nhanh một cái biến chỉ thành chưởng chống đỡ luôn. Con rắn quả thật đang ngủ, nó bị chân lực của Kim Khuyết Đế Quân hất xéo xuống đất đánh "bộp" một cái liền thức giấc, tất nhiên là rất giận dữ, trong ánh sáng mờ mờ chỉ nghe đánh "vù" một tiếng rất nhỏ, con rắn đột nhiên đã xòe hai cái cánh nhỏ ra bay vút thành một vệt thẳng nhằm vào cổ họng Kim Khuyết Đế Quân mà cắn liền, sự thể ngoài ước đoán của Tiểu Phi Thố và cũng ngoài tiên liệu của Kim Khuyết Đế Quân, trong lúc thẳng thốt lão ta không kịp nhận ra đó là cái gì, tả chưởng đang án ngữ trước ngực liền đưa lên cao chụp lấy luôn.

Võ công Kim Khuyết Đế Quân cao diệu khôn tưởng, dù rằng con rắn đã uốn mình định tránh qua một bên mà không sao nhanh bằng cái chụp của lão ta. Con rắn này phản ứng cũng rất mau lẹ, phần đuôi vừa nằm trong tay Kim Khuyết Đế Quân liền quay người mổ vào cổ tay lão thật mạnh. Kim Khuyết Đế Quân la lên "ối chà", cánh ta liền bị độc

chất làm tê tái đến khuỷu tay ngay lập tức, lão ta hoảng kinh ném bừa con rắn ra rồi dùng tay cấp tốc điểm chỉ phong bế huyết đạo Thiếu hải, Khúc trạch để ngăn chặn.

Con rắn này cực kỳ hung dữ, nó bị Kim Nguyệt Đế Quân ném qua đầu Tiểu Phi Thố đập vào tảng đá rất mạnh thì lại càng tức giận hơn nữa. Con rắn dựng đứng cái mào đỏ chót lên, kêu "re re" mấy tiếng rồi xòe cánh tấn công Hoàng lão nhân, người đứng gần nó nhất.

Hoàng lão nhân thị lực không phải là kém nhưng con rắn này màu đen lại lẫn lộn trong ánh sáng buổi chiều tối thì làm sao nhận ra được? Lão vừa nghe Kim Nguyệt Đế Quân kêu "Ồi chà" đang ngăn người ra thì con rắn đã lập tức tấn công tới ngực lao rồi. Hoàng lão nhân mau lẹ chẳng kém Kim Nguyệt Đế Quân, lão hơi ngửa người ra tránh né được liền, con rắn thấy mình cắn hụt lập tức chuyển hai cánh thành vật cản, chúi đầu nhằm bụng Hoàng lão nhân tấn công tiếp tục. Lão ta đang ngửa người, hạ vị trống trải và không thể di chuyển được, bất đắc dĩ phải bắt chước Kim Nguyệt Đế Quân đưa tay chụp luôn, rốt cuộc cùng một lúc hai huynh đệ cùng đi vào một vết bánh xe. Hoàng lão nhân kêu "Ồi chà" y hệt ca ca của lão. Nhưng chân lực đã bị giảm sút vì nội thương nên nọc độc chạy mau hơn, lão vừa buông con rắn ra hai cánh tay đã bị tê liệt hoàn toàn, chất độc chạy lên tới bắp vai và sắp sửa thâm nhập huyết Nguyệt bồn.

Đây là huyết đạo cực kỳ trọng yếu, Hoàng lão nhân hoảng sợ vô cùng lập tức ngồi phịch xuống vận công ngăn chặn và dồn ép độc chất ngay may ra mới kịp. Trong thời gian chớp nhoáng này Tiểu Phi Thố đã kịp dùng công phu "Loạn chân phi giả" dồn chất độc vào một nơi, nhưng lần này chàng đề quá lâu không sao thu thập hoàn toàn được, còn sót lại một ít chất độc lẫn lộn trong các bắp thịt và gân xương cho nên đôi chân vẫn còn tê tái. Tiểu Phi Thố biết rằng mình không còn sử dụng thoải mái như trước, có bỏ chạy cũng chẳng xong nên gắng gượng đứng dậy cười hì hì rồi lấy giọng ung dung nói:

- Đó chỉ phần đầu, cái bẫy của ta còn phần thứ hai ghê gớm hơn nhiều, bọn người đừng hòng thoát chết nữa!

Trong thời gian đó Kim Nguyệt Đế Quân cũng đã kịp thời móc túi lấy một hoàn thuốc bỏ vào miệng và vận công hoá giải độc chất nhưng lão ta rất kinh hãi bởi vì chất độc này cứ chạy loạn xạ ở cánh tay chứ không chịu bị triệt tiêu.

Kim Nguyệt Đế Quân cực kỳ rối loạn trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, lão ta trầm giọng nói:

- Quả nhiên người mưu kế thâm hiểm thật, Kim Nguyệt Đế Quân ta ghi nhớ món nợ này, ngày sau sẽ trả gấp đôi đấy.

Tiểu Phi Thổ thấy lão nói có ý muốn rút lui chằng hoàn toàn không biết là chất độc con rắn cực kỳ độc hiểm nhưng vẫn giả vờ la lối cuống quýt lên:

- Sao lại ngày sau? Người tấn công ta vài chưởng đi chứ, hai không đánh mà chạy thì còn gì danh dự của Kim Nguyệt Đế Quân nữa.

Chàng càng nói châm vào Kim Nguyệt Đế Quân càng quyết tâm bỏ chạy, lão ta thấy cánh tay mình đã bắt đầu sưng phù lên thì không chần chờ nữa quay mình chạy luôn, còn cố vót vát nói vọng lại:

- Tiểu tử cứ chờ đấy, người chẳng còn được sống bao nhiêu đâu.

Tiểu Phi Thổ thấy Kim Nguyệt Đế Quân đã đi xa, quay qua phía Hoàng lão nhân lạnh lùng nói:

Lão cứ tự nhiên vận công lực đi tại hạ chỉ cần xem chút diện mạo tròn méo ra sao thôi.

Từ đầu đến bây giờ chẳng ai biết con độc xà này rõ ràng như thế nào và tên gọi là gì, thật ra nếu biết chắc còn kinh hoàng hơn gấp mấy lần bởi vì nó gọi là "Thanh đỉnh tuyệt độc xà". Loại độc xà thường hay kiếm ăn chung quanh vùng sa mạc Tân Cương, quanh năm nóng bức và khắc nghiệt: Do môi trường rất ít thức ăn, trải qua mấy ngàn năm "Thanh đỉnh tuyệt độc xà" tuyệt tự dần dần chỉ còn lại vài trăm con mà thôi, cũng vì vậy mà cả ba người đều chưa nghe nói đến. Sinh sống khó khăn cực kỳ cho nên loài độc xà này biến đổi dần dần, mọc thêm hai cái màng màng ở hai bên hông để di chuyển cho mau lẹ, đồng thời chất độc nguyên thủy càng ngày càng cô đặc cực độc, phát tác mau như chớp nhoáng.

Nhiều con thú lớn như ngựa, lạc đà chỉ bị nó cắn một cái thì ngã lăn ra chết lập tức, xương thịt còn sót lại hơi thối và rữa nát ra hết, thực là một thứ nọc độc vô tiền khoáng hậu. Hiện tại chẳng biết nơi hoang địa này tự nhiên sao lại có một con "Thanh đỉnh tuyệt độc xà" lạc loài tới đây? Bởi vì loại độc xà này thân hình nhỏ bé và có cánh cho nên dân chúng ngoài quan ngoại mới đặt tên là "Thanh đỉnh" (con chuồn chuồn) thật chẳng sai chút nào. Hoàng lão nhân bị nọc độc công kích toát cả mồ hôi, dùng hết sức mới đẩy được ra khỏi nội thể, còn chất độc nằm trong cánh tay thì vô phương trong một hai tiếng có thể trục xuất hay hỏa giải.

Lão thấy Kim Khuyết Đế Quân bỏ chạy mặc cho mình sống chết thế nào mặc kệ, trong lòng lão căm tức vừa kinh hoảng, tiếp đến Tiểu Phi Thố nói hăm dọa xem chân diện thì bối rối vô cùng, lão rối rít lên tiếng:

- Không được, không được, hiện tại ta chưa thể để lộ hành tung, vài tháng nữa kế hoạch hoàn tất, người sẽ biết ta là ai liền.

Tiểu Phi Thố giật mình, quả nhiên Hoàng lão nhân này đang âm mưu việc gì rất trọng đại, tâm thần hoảng loạn tột độ nên mới vô tình thốt ra như vậy. Chàng cười nhạt trả lời:

- Ta cứ thích làm đây, người có kế hoạch hay không thì liên quan gì đến ta nào.

Hoàng lão nhân trợn mắt lên rất dữ dằn, lão lớn tiếng nói:

- Sao lại không liên quan, võ lâm giang hồ sẽ một phen...

Đột nhiên Hoàng lão nhân ngừng lời, lão nhận thấy mình sơ hở chẳng khác gì cơn nít nên đầu óc xoay chuyển tìm cách gỡ gạc lại, Tiểu Phi Thố hăm dọa miệng vậy thôi, thật sự đôi chân chàng chỉ đi lại loạng choạng thì còn hành động thế nào được, chàng vẫn đứng im một chỗ giả vờ đưa tay lên nói:

- Lão không nói rõ thì ta vừa xem mặt vừa đánh cho thành thân tàn cốt liệt đấy!

Lời hăm dọa này quả nhiên có hiệu lực thức thời nhưng nó lại biến chuyển đi ngoài dự kiến của Tiểu Phi Thố, Tầm vải che mặt Hoàng lão nhân rung động như người đang lên cơn sốt rét, đột nhiên lão thò tay trái vào trong mình ánh thép nhoáng lên một cái, lưỡi truy thủ đã tiện đứt cánh tay phải ngay lập tức, máu tươi từ đó phun ra như suối. Tiểu Phi Thố kinh hoảng vội vàng kêu lên:

- Lão làm cái gì vậy? Người muốn trốn tránh khỏi đau khổ thì khai ra mau đi.

Độc chất của "Thanh đỉnh tuyết độc xà" lúc đó đã theo máu tươi chảy ra, Hoàng lão nhân thấy trong người khoan khoái một chút, nên nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, vừa điểm chỉ cầm huyết vừa loạng choạng bỏ chạy luôn. Tiểu Phi Thố la rầm lên:

- Dừng lại, người còn muốn chạy nữa ư?

Chàng khoa chân đuổi theo, tâm thì có, lực thì không, chạy năm bước té ngã hoặc loạng choạng ba bốn lần, đuổi truy gì được? Tiểu Phi Thố dừng lại thở dài thườn thượt, tâm trạng nửa vui nửa lo. Mừng vì mình ngẫu nhiên thoát chết trong gang tấc, lo vì càng lúc các ma đầu, quái nhân càng xuất hiện nhiều hơn, đương nhiên là phải có âm mưu kế hoạch gì đó, võ lâm giang hồ khó lòng mà tránh khỏi sát kiếp thịt rơi máu đổ.

Tiểu Phi Thố thờ đốc một hồi mới nhắm hướng trở về Thụ Hoàng. Tại đây chàng phải mất ba bốn ngày dùng “Thông Huyền Như Lai” chân khí để hóa giải độc chất trong “Cấp phong phí đao”, tính ngày giờ thì không sao có thể tới Trường An kịp theo hẹn ước với Viên Viên.

Chàng cũng đã tạt qua tửu quán hôm nọ thì lão chủ quán còn nhớ mặt mách bảo tiểu cô nương tức Phương Tiểu Nga chờ ở đây mất một ngày, hôm sau đã về Trường An trước rồi!

Thế là một mình vẫn hoàn một mình, Tiểu Phi Thố rong ruổi trở về Thành đô, khi đến Phóng Lãng thì cái tên của chàng đã được võ lâm giang hồ nhắc nhở đến rất nhiều rồi. Nguyên nhân và kẻ thù tương đối đã rõ ràng, kể từ đây Tiểu Phi Thố lấy lại tên họ chính thức là Âu Trường Quân để danh chính ngôn thuận hơn trong việc trả thù báo hận. Chẳng cần phải nói nhiều về sự mừng rỡ của mọi người khi Âu Trường Quân gặp lại tại Phân đà Cái Bang. Người mừng rỡ nhất chẳng phải là Viên Viên hay Phương Tiểu Nga mà lại là Triệu Minh Tuyền, Phân đàn chủ Trường An, ông ta mở tiệc rượu ăn mừng luôn ba ngày, ép uông Âu Trường Quân uống đến say mèm luôn.

Hôm đầu tiên có cả Phương minh chủ đến tham dự, dĩ nhiên Âu Trường Quân chẳng dám nhắc nhở gì đến tình yêu của mình đối với Phương Tiểu Nga nhưng thái độ của Phương Ngọc Diễm rất kỳ lạ, ông ta cứ nhìn chàng hoài, có khi lại cau mày đôi lông mày lại, hình như ngoài việc ái nữ tự tiện giao ước với Âu Trường Quân thì còn việc gì khó khăn khác nữa... Lúc đầu tiên Âu Trường Quân say sưa kể chuyện trải qua của mình không chú ý lắm, mãi sau Phương Ngọc Diễm cầm chung rượu định uống mà ông ta cứ tư lự hoài, lại thở dài một cái khiến cho Triệu Minh Tuyền phải lên tiếng nói đỡ:

- Việc đó gần như việc chung của võ lâm, Phương minh chủ không nên quá lo lắng, chỉ trong vòng một tháng là Cái Bang sẽ dò hỏi ra thủ phạm liền.

Phương Ngọc Diễm lắc đầu nghiêm nghị nói:

- Không phải Phương mỗ lo lắng về hành tung thủ phạm mà lo ngại địch nhân võ công cao thâm vô cùng, chúng nhắm vào Thiên Ngọc Trang chủ ý khiêu khích Phương mỗ đẩy thôi!

Triệu Minh Tuyền cười ha hả rất sảng khoái:

- Cao thâm đến đâu mà chạm vào Thiên Ngọc Trang thì chẳng khác thiêu thân lao vào lửa còn gì?

Phượng Ngọc Diễm vẫn ổn định giọng nói, lắc đầu một cái: Triệu Phân đàn chủ coi trọng Phượng mỗi nên mới tăng bốc như vậy, thật ra Phượng mỗi nghĩ đến nát óc cũng chưa ra nhân vật nào có bản lĩnh như vậy?

Ông ta ngưng lời liếc Âu Trường Quân một cái mới nói tiếp:

- Ngoài Kim Khuyết Đế Quân mà Âu Trường hiền điệt vừa chạm trán ra chỉ còn Nam Hải kiếm khách hoặc Tây Bắc Điện Dao họ Lý đã ẩn tích mai danh từ lâu mới có thể đủ hoa hầu ra tay làm chuyện này mà thôi!

Triệu Minh Tuyền nhú mày nói nhanh:

- Hai vị tiền bối này thất tung võ lâm giang hồ đã lâu lắm rồi. Ví dụ như còn sống cũng chẳng có lý do gì gây thù oán với Thiên Ngọc Trang như vậy.

Phượng Ngọc Diễm gật đầu, rồi thở dài trả lời:

- Chuyện võ lâm giang hồ có rất nhiều bí ẩn chẳng sao nói quyết đoán được hết. Phượng mỗi nghĩ nát óc chính vì hai vị tiền bối này là chính nhân quân tử không bao giờ ra tay lén lút như vậy!

Âu Trường Quân không sao nhịn nổi chen lời vào hỏi:

- Vậy ra có người nào đó táo gan xâm phạm Thiên Ngọc Trang?

Triệu Minh Tuyền gật đầu trả lời liền:

- Đúng ra việc này lão ca ca chưa tiện nói với đệ đệ bởi vì nó thuộc nhân sự Thiên Ngọc Trang, bây giờ Phượng minh chủ đã nói ra, lão ca ca mới dám nói đây.

Triệu Minh Tuyền liếc nhìn Phượng Ngọc Diễm, thấy ông ta gật đầu tỏ ra ưng thuận mới chậm rãi kể lại:

- Hai hôm trước có một tin mật báo từ Thiên Ngọc Trang cho Phượng minh chủ hay là nhị trang chủ Hoàng Thái Cung cũng là nghĩa đệ của Phượng minh chủ đã bị địch nhân bịt mặt chặn đường chặt đứt một tay, ông ta về đến trang đau đớn gần muốn liệt giường liệt chiếu luôn.

Âu Trường Quân đột nhiên kêu lên thất thanh rồi hỏi luôn:

- Mất cánh tay phải hay cánh tay trái?

Câu hỏi vừa đột ngột, vừa thiếu lịch sự khiến cho Phượng Ngọc Diễm "hừm" một cái ra vẻ không bằng lòng.

Triệu Minh Tuyền ngẩn người ra nhìn chàng rồi vừa trả lời vừa hỏi:

- Tay phải, đệ đệ quan tâm kỳ lạ thật! Có cái gì liên quan giữa tay phải và tay trái?

Âu Trường Quân xuất thần hình như không nghe gì nữa cả, chàng lăm lăm nhỏ nhỏ:

- Tay phải,...họ Hoàng... chẳng lẽ thế sao ? Ủi! Mà có khi cũng liên quan,... Võ Tự Quyền vô tình mà đến Thụ Hoàng?

Đột nhiên, Âu Trường Quân ngẩng đầu lên nói với Phương Ngọc Diễm:

- Tiểu bối có chút tò mò, hôm nào Phương đại hiệp trở về Thiên Ngọc Trang thăm Nhị trang chủ thì cho tiểu bối đi theo với được không?

Phương Ngọc Lâm nhìn lom lom vào mặt Âu Trường Quân:

- Hiền đệ vừa lăm lăm cái gì Võ Tự Quyền vậy?

Âu Trường Quân nhăn nhó, đầu óc xoay chuyển tìm cách trả lời Phương Ngọc Diễm cho xong chuyện bởi vì chàng dẫu nhem việc Võ Tự Quyền có mặt trong vụ hiếp đáp Phương Tiểu Nga, bạo nhiều tội lỗi đều đổ lên đầu Trương Nguyên Kế hết. Ngoài ra chàng cũng chỉ kể sơ lược cuộc đối đầu với Kim Khuyết Đế Quân chứ không nhắc tới Hoàng lão nhân cho nên Phương Ngọc Diễm và Triệu Minh Tuyền đều ngạc nhiên là vậy. Chàng trả lời mơ hồ:

- À? Tiểu bối có nghe Phương cô nương nhắc tới danh tự này vậy thôi.

Phương Ngọc Diễm chớp mắt có vẻ hoài nghi:

- Thế ư ? Tiếc rằng Phương mỗ đã ra lệnh cho tiểu nhi trở về Thiên Ngọc Trang trước rồi, nếu không phải hỏi nó mới được.

Âu Trường Quân nghe như có sét đánh giữa trời quang mây tạnh, hôm qua còn gặp Phương Tiểu Nga, chẳng tỏ vẻ gì sắp xa cách mà hôm nay đã đi không một lời từ biệt thì lạ lùng thật. Chắc chắn trong việc này đã có trục trặc gì đó, thảo nào Phương Ngọc Diễm hờ hững với chàng. Âu Trường Quân lắp bắp hỏi:

- Phương cô nương đi rồi thật sao? Tiểu bối chẳng nghe nói từ biệt hay nhắn gửi gì hết...

Phương Ngọc Diễm lạnh lùng trả lời:

- Đây là chuyện thanh danh của Thiên Ngọc Trang, tốt hơn hết là cứ để tự nhiên, chồn đâu sẽ vào đấy thôi.

Âu Trường Quân có cảm giác rất lạ kỳ, hình như Phương Ngọc Diễm có đeo mặt nạ vậy, lời nói của ông ta rất nghiêm nghị nhưng vẫn hàm ẩn che dấu thế nào chưa được thật

tình với chàng. Vì vậy Âu Trường Quân không hỏi nữa, chàng uống luôn ba chung rượu lớn trong lòng âm thầm xếp đặt một cuộc thăm dò nội tình Thiên Ngọc Trang, trước hết là vì Phương Tiểu Nga sau nữa là tìm xem Hoàng Thái Cung có phải là Hoàng lão nhân hay không? Bữa tiệc vì đó mất vui, Âu Trường Quân và Triệu Minh Tuyền cứ tí tí uống cho đến khi say mềm, Phương Ngọc Diễm trở về tự bao giờ cũng chẳng hay biết.

Hôm sau chàng cùng Viên Viên bàn tính rồi thu xếp đưa toàn bộ Chiêu Dương mỹ nữ về Dương Bích Sơn Trang, Trên danh nghĩa cả hai cùng đi nhưng thật sự đến Quỳnh Châu, Âu Trường Quân tách ra nhắm hướng Tứ Xuyên đi riêng, đây là cách để che mắt Phương Ngọc Diễm. Trang trại của võ lâm minh chủ ai mà chẳng biết, Âu Trường Quân chỉ cần hỏi mấy người đầu tiên là đã biết rõ đường lối liền. Thiên Ngọc Trang lấy chữ Ngọc của danh tính Phương Ngọc Diễm lại còn thêm vào chữ Thiên chứng tỏ là rất kiêu ngạo, trang trại rộng rãi bao la bát ngát và nằm cách Quỳnh Châu phủ chừng mười dặm vừa yên tĩnh vừa tiện cho việc mua bán thực vật, đồ dùng hàng ngày.

Âu Trường Quân chọn Xuân Hoa lâu để vào ăn uống bởi vì nơi đây rất nhiều khách võ lâm giang hồ lui tới hơn hẳn các tửu lâu khác. Giờ Tuất là giờ rất thuận tiện có thể vừa uống rượu thưởng ngoạn cảnh sắc buổi chiều lại vừa kiếm cái gì lót dạ sau một ngày mệt mỏi, do vậy lúc Âu Trường Quân bước vào thì hầu như các bàn đều có người ngồi cả rồi. Chàng nhìn quanh một vòng chỉ thấy chiếc bàn phía trong cùng có một lão nhân xơ xác đang ngồi là có thể ngồi chung liền bước tới vòng tay chào rồi cười nói:

- Hôm nay tốt ngày cho nên hào kiệt anh hùng chiếu cố nơi này đông quá, tại hạ cùng ngồi chung với lão trượng có điều gì phiền phức không?

Lão nhân đầu bù tóc rối che khuất cả nửa khuôn mặt và quần áo rất đơn bạc, thậm chí còn có vài miếng vá vai và tay nữa, ánh mắt lơ đãng trợn lên một cái đằng sau lớp tóc phủ, lão nhân âm ừ trả lời:

- Không phiền, không phiền!

Âu Trường Quân nói vài câu khách sáo rồi ngồi xuống, chàng không khỏi ngạc nhiên vì tửu lượng của lão nhân mạnh không sao tưởng tượng được, cứ một hớp là một bát đầy và uống liền tiếp mấy cân luôn. Cả hai lặng lẽ độc ẩm, chừng nửa tiếng thì không khí tửu lâu bắt đầu nhộn nhịp, âm thanh cười nói bàn tán cũng tăng cường độ bởi vì đa số khách thực đã bắt đầu thấm men say. Đột nhiên có một hán tử trung niên râu quai nón đập bàn "bốp" một cái lên tiếng than:

- Đến Tây Bắc Điện Dao thất tung đã lâu mà nay lại tái xuất thì giang hồ đã đến ngày kiếp sát mất rồi.

Hầu như ai cũng có thể nghe được danh tự Tây Bắc Điện Dao vậy mà chẳng ai giết mình hay ngạc nhiên gì hết, điều này chứng tỏ tin tức ở Trường An gọi là bí mật chứ ở đây đã truyền tai nhau biết rõ cả rồi, Hán tử tuần tú ngồi cạnh thở dài:

- Đệ cũng nghe như vậy cho nên mới đến đây để xem náo nhiệt, hà... mong sao có cả Nam Hải kiếm khách xuất hiện như lời đồn đại thì hay lắm.

Lão nhân mặt choắt râu ngắn ngồi bàn gần đó cùng với ba lão nhân khác bỗng chen lời hỏi vọng qua:

- Có Nam Hải Kiếm Khách sao lại hay?

Hán tử tuần tú quay người, cười rất kiêu ngạo trả lời:

- Tại hạ có dịp thỉnh giáo kiếm pháp lừng danh để học hỏi thêm chẳng hay ho là gì?

Lão nhân mặt choắt có lẽ đã uống khá nhiều nên giọng lè nhè và thái độ cũng rất nóng nảy, "hừm" một cái nói kháy luôn:

- Chà ! Anh hùng thật, ngay cả Động Đình tứ kiếm khách chúng ta đây chưa lần nào dưới tay mà cũng chưa dám nói tới câu thỉnh giáo Nam Hải kiếm khách đấy.

Hán tử trung niên râu quai nón vội vàng đỡ lời:

- Thì ra Động Đình kiếm khách tứ lão, đệ đệ của tại hạ nói đùa cho vui đấy thôi, tiền bối đừng cho là thật.

Hán tử tuần tú sụi mặt nói giọng giận dỗi:

- Sao ca ca lại làm mất uy phong của mình như thế, "Ngân chúc truy phong" kiếm đâu có ai địch nổi đâu?

Mọi thực khách trong quán đều im lặng theo dõi, đã có lời qua tiếng lại trước sau cung sẽ có động thủ, đây là điều như cơm bữa trong giới giang hồ võ lâm. Người nào mà chẳng có máu nóng và tự kiêu. Quả nhiên lão nhân mặt choắt cười khẩy nói luôn:

- Côn Luân Sơn héo lánh hủ lậu toàn gặp mấy tên mèo quào nên mới coi trời bằng vung. "Ngân chúc truy phong" nghe kêu thật đấy nhưng chưa chắc đã hay ho gì mà đem ra khoe.

Hán tử tuần tú đương nhiên là đệ tử Côn Luân kiếm phái, tức giận đến xanh lét mặt mày, hán ta hùng hổ đứng dậy định tâm kêu gọi ổi thí cho bỏ ghét, nhưng hán tử trung niên có vẻ già dặn hơn, đưa tay ngăn cản lại:

- Đệ đệ đừng vọng động, bước chân ra giang hồ không thể cứ động một tí là ra tay được đâu.

Hán tử này xoay mình chấp tay nói với lão nhân mặt choắt trong Động Đình tứ kiếm khách:

- Thật ra "Ngân chúc truy phong" kiếm chưa phải là pho kiếm "toàn bích" nhưng đây là báu vật trấn đôn của Côn Luân, tiền bối cao thượng nhân cách chẳng nên có lời phỉ báng như vậy tại hạ xin cam tạ trước.

Lời lẽ vừa chín chắn vừa oai phong lại vừa hàm ý chửi thầm lão nhân mặt choắt nữa khiến cho ai nấy đều tấm tắc khen thầm. Mặt lão nhân mặt to tai dài, tuổi tác cao hẳn hơn có lẽ là đại kiếm khách trong tứ kiếm gât đâu nói luôn:

- Ăn nói chững chạc lắm, chúng ta bỏ qua đi, khích bác nhau mà làm gì, có giỏi thì chờ Nam Hải kiếm khách tới so tài thì hay hơn! Ủa! Hình như các hạ là đệ tử của Hà Tương Nghiệp phải không?

Hán tử râu quai nón nghe nhắc đến tên sư phụ chưởng môn nhân lập tức đứng dậy tỏ vẻ cung kính trả lời:

- Tiền bối nhãn lực tinh thâm thật, tại hạ chính là Chu Dự Chấn ở Côn Luân kiếm phái. Tiền bối chắc là đại kiếm khách Vương Lạc Tích từng nổi danh với ngoại hiệu "Thanh long dự thảo", ở miền Giang Tây, Trường Giang thì phải?

Vương lão nhân vuốt mấy cọng râu ngắn lơ thơ, cười rất khoái trá và giọng nói đã có vẻ coi trọng đối phương:

- Người là hậu bối mà kiến văn rộng rãi lắm, hà,...Hà chưởng môn có được người đệ tử tư cách tốt thật.

Thật ra, lão ta không hề nhắc đến võ công của Chu Dự Chấn chỉ nói về tư cách và kiến văn thì ai cũng có thể hiểu ngầm chủ ý của lão ra sao. Âu Trường Quân ngồi nghe bỗng bật cười nho nhỏ bởi vì người tám lạng kẻ nửa cân, Chu Dự Chấn tâng bốc, chuyện trò với Vương Lạc Tích chứ có thềm nói câu nào về lão nhân mặt choắt râu ngắn đâu. Đột nhiên lão nhân xơ xác ngồi cùng bàn với chàng lơ đãng hỏi một câu:

- Đánh nhau tới nơi, người cười cái gì?

Âu Trường Quân liếc mắt cười tủm tỉm trả lời:

- Chó hay sủa là chó không cắn!

Lão nhân xơ xác chẳng biết có võ công hay không, gật gù hoài không nói thêm gì nữa, bắt đầu lại uống rượu tiếp. Quả như dự đoán của Âu Trường Quân song phương không khích bác nhau nữa, không khí của bữa lâu trở lại ồn ào náo nhiệt như cũ. Âu Trường Quân liếc mắt thấy hán tử tuần tú mắt đỏ ngầu chắc là tức giận vô cùng nhưng trước mặt đại ca trưởng tràng đành miễn cưỡng chịu lép vế. Được chừng nửa giờ Động Đình tứ kiếm khách lão nhân đã uống đủ rượu gọi tith tiền, ngay lúc đó hán tử tuần tú đứng lên nói nhỏ gì đó với Chu Dự Chấn, tay xoa xoa bụng có lẽ chắc cần phải đi ra ngoài hoặc bận việc cần đi đâu đó. Chu Dự Chấn cũng dặn dò nhỏ vài câu, xong xuôi hán tử tuần tú lập tức chạy ra ngoài liền. Âu Trường Quân lấy ngón tay gõ gõ vào bàn lẩm bẩm:

- Bây giờ thì mới có thể đánh nhau đây.

Lão nhân xơ xác vẫn hững hờ, lên tiếng mà nhãn quang lại nhìn đi đâu đâu, không biết có phải là nói với chàng hay không?

Xem một chút cho giãn gân cốt đi!

Ông ném mấy lạng bạc lên bàn, đủ thiếu khổng cần biết rồi chân thấp chân cao đi liền, Âu Trường Quân ngồi nán lại một chút cũng theo ra. Chàng vận dụng khinh công nhằm hướng Động Đình tứ kiếm đã đi lướt đi nhanh vùn vụt, chẳng mấy chốc đã trông thấy lão nhân xơ xác đang chạy phía trước. Bước chân vẫn cao thấp không đều nhau, có khi còn lảo đảo nữa vậy mà tốc độ rất mau, tuy vậy vẫn không thể sánh bằng Âu Trường Quân được, chàng lướt lên ngang bằng chân chậm lại ung dung đi sóng đôi với ông tá chẳng nói một lời nào. Lão nhân xơ xác liếc nhìn với cái giọng nói vẫn buông thả như tự mình nói chuyện vậy:

- Khinh công giỏi lắm, danh tính là gì?

Âu Trường Quân thấy ngộ nghĩnh bèn bắt trước trả lời nhất gừng:

- Cũng tạm dùng, Âu Trường Quân.

Tới đây hai người đã thấy xa xa bốn bóng dáng Động Đình Tứ kiếm vừa đi vừa kháo nhau. huênh hoang đủ thứ, lão nhân xơ xác bèn nhẹ chân nép vào bên phải dùng bóng tối của hàng cây để đừng bị Phát hiện, Âu Trường Quân lập tức cũng bắt chước theo nép vào bên tả, cả hai cứ thế mà đi theo. Được chừng một chục trượng nữa, vừa tới một khu trống có ánh trăng toả rất sáng sủa thì một lão nhân trong Tứ Kiếm kêu "ủa" một tiếng quả nhiên hán tử tuần tú lúc nãy đã nằm dài chắn ngang đường, hai tay ôm một lưỡi kiếm

bất động. Lão nhân râu ngắn mặt choắt tiến lên một bước toan quát hỏi thì Vương Lục Tích đã đưa tay ngăn cản, ông ta trầm giọng hỏi:

- Ta biết nhà ngươi rất hiếu thắng nhưng thật không ngờ lại buông lung thế này. Chu Dự Chấn đâu rồi?

Hán tử tuần tú nhắm chặt hai mắt, lấp lửng trả lời:

- Hỏi đến làm gì, một mình ta cũng đủ nói chuyện rồi.

Lão nhân mặt choắt không sao chịu nổi thái độ này, quát lớn:

- Còn Luân phải dạy bảo đệ tử hỗn xược thế này ư? Người muốn gì thì đứng lên và xưng tên họ đi. Hoàng Phủ Nhưông này không đánh người vô danh tiểu tốt đâu!

Hán tử tuần tú đột nhiên tung mình lên, trường kiếm rung mấy cái liên biến ra cả mấy chục đoá hàn quang, giống như những ngọn đèn bạc trắng, có lẽ vì vậy mới gọi là "Ngân Chúc" còn chữ "Truy Phong" thì chưa thấy. Hán tử tuần tú cười khẩy nói rất nóng nảy:

- Ngoại hiệu của ta là Mỹ Diện Tử Kiếm" nổi danh khắp vùng Tứ Xuyên này mà các người không nghe tới bao giờ sao? Buồn cười thực đấy!

Thực ra Động Đình Tử Kiếm gần như qui ẩn, suốt mấy năm nay vui thủ nước non, chơi hoa đánh cờ ít khi ra khỏi gia trang cho nên không biết là phải. Hoàng Phủ Nhưông gần giọng nói:

- Hà Tường Nghiệp đức cao danh trọng tại sao lại để tên tiểu tử miệng còn hơi sữa này lếu láo như vậy, ngày hôm nay ta tạm lấy dấu tích để người về trình báo cho lão ta dạy dỗ đệ tử lại mới được!

Hán tử tuần tú giận đến tái mét cả diện mạo, lưỡi kiếm chĩa thẳng vào người Hoàng Phủ Nhưông cứ rung lên bần bật.

- Chủ ý của ta muốn cho bọn già các người biết thế nào là kiếm pháp thượng thặng vậy thôi nhưng bọn người cứ hỏi một điều họ tên sư phụ ta, hai điều Hà này Hà nọ thì không thể dung thứ được nữa, người rút kiếm ra đi.

Wương Lục Tích thấy tình hình có vẻ sát khí đến nơi, vội vàng đứng ra ngăn chặn, diện mạo sầm lại rất tức giận:

- Tuổi tác của Động Đình Tử Kiếm chỉ kém Hà Tường Nghiệp mấy năm, ăn nói như vậy thật chưa thể gọi là vô lễ được. Tiểu tử hãy suy nghĩ lại coi người ăn nói với bề trên như vậy thì có lịch sự chút nào không?

Ông ta thở hắt ra một cái trầm giọng nói tiếp:

- Ngày hôm nay bất cứ vì lý do gì xảy ra động thủ thì người khác sẽ cho là Đông Đình Tứ Kiếm ỷ động hiếp yếu. Hoàng Phủ Nhị đệ đệ có hiểu nỗi khổ tâm ấy không?

Mỹ Diện Tử Kiếm tên thật là Lưu Vi Trang đúng ra không phải là người xấu nhưng thường ngày coi sư phụ là thánh nhân thần tiên hạ trần nên bất cứ ai đụng chạm vào điểm này thì hắn ta chịu đựng không nổi. Lưu Vi Trang cười nhạt:

- Nếu đả khiếp sợ thì thôi chúng ta tỉ thí cho biết cũng được, hễ cứ điểm tới là dừng tay lại, hà hà...như thế thì có giao đấu vạn lần cũng vẫn toàn vẹn như thường.

Làm gì Hoàng Phủ Nhượng không biết Lưu Vi Trang nói kháy mình hữu danh vô thực, lão tức giận quay qua Đại ca ca Vương Lục Tích phân trần:

- Đại ca ca nghe tiểu tử nói gì không? Nếu nhân nhượng không cho hắn nếm chút mùi đau khổ thì tính nét y còn ngông cuồng hiếu sát đến đâu nữa?

Wang Lu Sixi gật đầu công nhận nhưng vẫn cố giải hoà:

- Việc này năm bữa nửa tháng nữa, chúng ta sẽ lên Côn Luân chất vấn Hà Chương Môn, sai đúng ra sao. Tiểu tử, người biết điều thì nên đi đi!

Lưu Vi Trang bấu môi, ưỡn ngực tỏ vẻ oai phong rồi nói:

- Cần gì phái lên Côn Luân xa xôi, họ Lưu này mình làm mình chịu đau có gì trở hơi một tí đã đòi thừa kiện như trẻ nít vậy.

Hoàng Phủ Nhượng tức giận xen vào:

- Đại ca ca thấy chưa? Tiểu tử đã cố tình thì dù đại ca ca có van lạy hắn càng hung hăng thêm mà thôi, để lão đệ chiết giải vài chiêu với hắn mới được!

Wang Lu Sixi quát mắng nhị đệ của mình:

- Lão đệ ăn nói với đại ca ca như vậy sao?

Nhưng đồng thời lão lui lại mấy bước, ngầm ý ứng thuận, khiến cho Hoàng Phủ Tường mừng rỡ, lão ta thò tay vào trong trường bào lấy ra một thanh kiếm dài chừng hơn thước rồi bước đứng bộ vị, hai tay bông kiếm chĩa lên trời trông rất lịch sự và cẩn trọng. Lưu Vi Trang thoáng trông thấy không khỏi giật mình, chàng ta tự nghĩ: "Mấy lão già coi vẻ thông thường, thật ra không phải không có chút tài năng đâu!", nghĩ như vậy nên Lưu Vi Trang thận trọng từ từ đánh ra một chiêu, ánh kiếm đâm tả đâm hữu, toàn là hư chiêu tỏ ý báo

trước cho địch thủ biết là mình sắp ra tay thực sự đấy. Hoàng Phủ Nhưỡng đã dồn nén tức giận từ lâu, lập tức nhắm trung lộ Lưu Vi Trang đâm tới miệng quát luôn:

- Khởi cần làm bộ làm tịch nữa!

Lưu Vi Trang thấy thế kiếm đối phương không có gì biến ảo chỉ dùng chữ "nhanh" để chiếm tiên cơ thì cười khẩy quát trả:

- Được rồi, chẳng lẽ ta không biết chiếm thế thượng phong ư?

Vừa nói Lưu Vi Trang vừa chuyển bộ vị ba bốn lần, trong mỗi lần đó đều có một chiêu phóng ra công kích Hoàng Phủ Nhưỡng. Dưới ánh trăng mọi người chỉ thấy xung quanh Hoàng Phủ Nhưỡng lập lờ mấy tia sáng bạc giống như mấy ngọn đèn màu trắng bọc lấy vậy. Quả nhiên chiêu "Ngân Chúc Mang Mang" rất uy lực khiến cho Hoàng Phủ Nhưỡng bắt buộc phải thu kiếm về thế thủ rồi. Vương Lục Tích đứng ngoài không khỏi kinh hãi, ông ta là lớn để mách bảo:

- Nhi đệ đệ cẩn thận đấy, tiểu tử dùng yếu quyết chữ "Điện" đây.

Lưu Vi Trang cười dài, hần gia tăng tốc độ thanh kiếm hầu như không thấy đâu, nó đã hóa thành một vòng sáng bạc bao quanh Hoàng Phủ Nhưỡng, âm thanh kêu vi vu rất chói tai. Trong vòng sáng bạc ấy thỉnh thoảng lại lóe lên vài đốm sáng, đó là những lần Lưu Vi Trang ra chiêu tấn công Hoàng Phủ Nhưỡng. Lưu Vi Trang lại cười vang và hỏi:

- Biết là yếu quyết chữ "Điện" nhưng có tài đỡ được không?

Dương nhiên Hoàng Phủ Nhưỡng phải đỡ được, bởi vì hiện trường bắt đầu vang lên tiếng "leng keng" có lúc dồn dập như chuông đổ vậy.

Âu Trường Quân và lão nhân xơ xác mà chàng gọi thầm là Đâu lão cùng núp ở trên một tàng cây to cho nên nhìn rất rõ sự việc. Đâu lão nhân thở dài nói khe khẽ đủ để chàng nghe mà thôi:

- Cái này mà gọi là kiếm pháp được sao?

Âu Trường Quân ngẩn người ra, theo ý chàng giao đấu như vậy cũng là cao siêu lắm rồi, chẳng lẽ Đâu lão nhân này lại có loại kiếm pháp thượng thừa hơn mấy chục lần hay sao, nếu có thật chàng cũng không thể tượng tượng ra được hình dung nó thế nào cả! Do vậy Âu Trường Quân không dám lạm bàn ngậm miệng làm thinh đứng để lại cái dốt của mình ra. Ngay lúc ấy Lưu Vi Trang quát lớn:

- Lão già mặt chuột xem kiếm đây.

Thanh kiếm trong tay hắn bỗng biến thành mấy chục điểm sáng bắn vút về phía Hoàng Phủ Nhưỡng, tất cả các bộ vị trọng yếu của lão đều bị kiếm khí phong toả hết. Đây là chiêu "Nhất Kiếm vạn hoa phi" ảo diệu nhất trong pho "Ngân Chúc Truy Phong Kiếm Pháp", nó trùng trùng điệp điệp khiến cho đối phương không biết đường nào mà đỡ cho hết. Đột nhiên đầu lão nhân nói như khóc:

- Trời ơi kiếm pháp gì mà cả trăm chỗ hở thế kia?

Âu Trường Quân nửa kinh ngạc nửa cười thâm: "Thế kiếm của người ta khít khe và uy lực kinh người thế kia mà đầu lão nhân lại cho là sơ hở hàng trăm chỗ, phải đổi tên lại là Tế Diên lão nhân thì đúng hơn". Trong lúc đó đồng thời có mấy tiếng quát cùng một lúc, ba tiếng phía ngoài là do ba huynh đệ Động Đình Tứ Kiếm nhắc nhở thận trọng, một tiếng là của Hoàng Phủ Nhưỡng. Lão ta sau tiếng quát đã ra chiêu "Nhất Kiếm vạn hoa phi". Đầu lão nhân lại kêu nhỏ:

- Hoàng Phủ gốc lão hỏng mất rồi!

Âu Trường Quân vội chú mục nhìn thì cục trường đã biến thành một cảnh sắc đẹp mắt vô cùng. Muôn ngàn tiếng kiếm chạm nhau "leng keng", tiếng này chưa tắt đã nối tiếp tiếng sau liên miên bất tuyệt, lẫn trong âm thanh là cả ngàn vạn đoá kiếm hoa bắn tung ra tứ phía, chẳng khác gì có hội hoa đăng vậy. Âu Trường Quân tấm tắc khen thâm, một người ra hàng trăm bông kiếm mà người kia cũng dùng thế pháp giống như vậy đỡ lại được thì quả thật là kỳ phùng địch thủ, và lời tiên đoán của đầu lão nhân sai bét rồi.

Ngờ đâu pháo hoa chợt tắt hẳn cùng với âm thanh vo vo ngân dài. Lưu Vi Trang thông tay chỉ mũi kiếm xuống đất, diện mạo tươi cười và kiêu ngạo vô cùng, trong lúc đó Hoàng Phủ Nhưỡng lao đao thối lui tám chín bước liền, hai đầu vai tả, hữu đều có mấy điểm máu đang ứa ra. Lão ta vừa buông rơi thanh kiếm thì hình như cũng kiệt sức luôn, lập tức ngồi phịch xuống đất. Hai người nghĩa đệ trong Động Đình Tứ Kiếm vội chạy đến săn sóc, chỉ riêng Vương Lục Tích vẫn trầm tĩnh như thường. Ông ta tiến lên hai bước rồi cúi xuống nhặt thanh kiếm của Hoàng Phủ Nhưỡng lên. Vương Lục Tích nhì chăm chăm vào thanh kiếm, tay lão vuốt ve dọc theo lưỡi, trầm giọng hỏi:

- Lưu thiếu hiệp kiếm pháp cao siêu thực, lão phu muốn được chiết giải vài chiêu có được chăng?

Lưu Vi Trang cười khẩy trả lời liền:

- Có gì mà không được! Động Đình Tứ Kiếm cứ từng người một thì tại hạ cam đoan sẽ bồi tiếp đầy đủ hết.

Vương Lục Tích ngược lên, đôi mắt như đèn chớp một cái:

- Động Đình Tứ Kiếm không quen thói loạn đấu, cũng không dùng xa luân chiến đâu, quý hồ Lưu thiếu hiệp thắng được lão phu thì Động Đình Tứ Kiếm thoái ẩn giang hồ ngay lập tức.

Lưu Vi Trang hơi kinh hãi, đối phương đã nói ra lời quan trọng như vậy tất nhiên cuộc đấu này không phải dễ dàng thủ thắng được. Hắn ta dịu giọng nói:

- Bất tất phải như vậy, có điều kiện thì đương nhiên tâm ý bỏ buộc giao đấu gò ép chẳng ra gì đâu.

Trên tàn cây, Đâu lão nhân nói nhỏ:

- Tiểu tử này có căn cơ đầy chí tiếc Hà Trường Nghiệp tài nghệ thô thiển, kiếm ý hơi hợt quá mà thôi.

Lần này tự nhiên Âu Trường Quân lại buột miệng nói thêm:

- Tư cách kiêu ngạo ảnh hưởng tới tâm, tâm ý gò bó thì kiếm ý nếu có cũng không sao phát huy được!

Đột nhiên Đâu lão nhân chửi chàng liền:

- Người ngu ngốc quá, tâm đã gò bó thì không còn kiếm ý, cho dù có tâm cũng mới chỉ là tâm kiếm, so với kiếm ý sao được?

Âu Trường Quân lè lưỡi một cái tự nhủ: "mình võ học chẳng bao nhiêu bày đặt luận bàn kiếm pháp làm gì cho người khác mắng chửi?".

Thấy chàng im lặng, Đâu lão nhân lại nói:

- Người không công nhận điều ta nói ư?

- Sao lại không công nhận!

Chủ ý của Âu Trường Quân chưa chấp nhận lý lẽ của Đâu lão nhân nhưng lại không muốn tranh cãi với lão nữa. Ngờ đâu Đâu Lão nhân đã có manh nha ý tưởng nên nói nhỏ:

- Được rồi xem xong cuộc náo nhiệt này ta cùng người đi tìm nơi nào vắng vẻ để ẩn chúng xem ai đúng ai sai!

Ngay khi Lưu Vi Trang và Vương Lục Tích sắp sửa chiết chiêu thì bỗng có tiếng vó ngựa vọng lại rồi từ đằng xa âm thanh trầm trầm của Chu Dự Chấn kêu lên:

- Khoan đã! Nhị đệ hay khoan động thủ.

Chu Dự Chân rất xứng đáng là đệ tử danh môn chính phái, vừa hạ thân thì việc trước tiên vái chào Vương Lục Tích rồi mới quay qua quát mắng Lưu Vi Trang:

- Lúc người nói đau bụng cần phải ra ngoài ta đã nghi ngờ rồi, ngờ đâu thành sự thật, cái tội trái lệnh huynh trưởng người tính sao đây?

Lưu Vi Trang cúi đầu nhưng giọng nói vẫn hậm hực:

- Đệ đệ toàn tâm chịu trách phạt nhưng bất cứ ai coi khinh Côn Luân phái thì không sao nhẫn nhục nổi! Sư phụ có hỏi đệ đệ cũng sẽ nói y như vậy mà thôi!

Chu Dự Chân đã biết tính của nhị đệ mình rất ương ngạnh và hiếu sự nên thở dài một cái quay qua Vương Lục Tích nói:

- Đệ tử Côn Luân Phái môn huấn rất nghiêm, Lưu nhị đệ đã lỡ tay đả thương Hoàng Phủ tiên bối thì chắc chắn phải bị sư phụ trách phạt nặng nề. Tại hạ xin các vị tự nhiên lui về nghỉ ngơi đi, chừng nửa tháng sẽ có người đến Động Đình tạ lỗi liền!

Vương Lục Tích thấy đối phương lịch sự thì không tiện phát tác, bản tính lại trầm ổn vì vậy đỡ lời luôn:

- Chu thiếu hiệp bất tất phải làm to chuyện này ra, trong võ lâm đương nhiên người kém phải chịu đau đớn thiệt thòi. Lão phu chỉ muốn chiết giải vài chục chiêu cho hấn sáng mắt ra quyết không làm thương tổn đến Lưu thiếu hiệp đâu.

Lưu Vi Trang "hừ" một cái nhanh miệng nói luôn:

- Có muốn đả thương đệ tử Côn Luân Phái đâu phải dễ dàng.

Chu Dự Chân tức quá quát lên:

- Nhị đệ đệ có im đi không thì bảo.

Vương Lục Tích cũng tức giận không kém, lão ta gầm mặt đưa thanh kiếm lên trời đâm mấy nhát rồi quay người đâm xuống đất mấy nhát, thoảng coi như đang múa hát vậy.

Âu trường quân không hiểu tại sao còn đang giận người thì Sầu lão nhân buột miệng nói:

- Lão này là tay khá đây, chẳng biết đệ tử Côn Luân có chống chọi nổi không?

Âu Trường Quân cười hì hì khích bác luôn:

- Múa kiếm như thế thì tại hạ cũng làm được, có khi còn đẹp và nhanh hơn là khác!

Sầu lão nhân tức giận lườm chàng một cái:

- Người toàn là nơi nhăng nói cuội không thôi, đó là chiêu "Thiên Thượng Duy Ngã" của Độc Cô kiếm tiền bối ngày trước, nó ảo diệu vô cùng!

Âu Trường Quân chẳng thèm cãi nữa cứ lom lom nhìn xem diễn biến. Hoá ra Đâu lão nhân cũng có lý phần nào bởi vì Chu Dự Chấn thất sắc la lớn:

- Chiêu này ảo diệu thực, Nhị đệ đệ không sao hoá giải nổi đâu!

Lưu Vi Trang cũng biết như Đại ca ca của mình nhưng ngoan cố cãi lại ngay:

- Đúng là ảo diệu lắm nhưng phải thực hành mới biết ai thua ai thắng.

Đã đến nước này Chu Dự Chấn càng ngăn cản càng gây thêm tức giận cho hai bên, hấn thở dài lui ra, dặn với lại:

- Nhị đệ thua thì hô lên, Vương tiền bối sẽ không tận tình dả thương nữa đâu.

Lưu Vi Trang chỉ "hừm" trong miệng chứ không trả lời. Vương Lục Tích hít mấy hơi chân khí nét mặt liền tươi cười rất kỳ lạ, tay phải cầm kiếm chỉ xuống đất, tay trái giơ lên cao ngón trỏ chỉ thẳng giống hình dạng Đức Phật lúc còn nhỏ. Song phương ghì nhau vài giây phút, Lưu Vi Trang nóng nảy hơn liền đánh dứt một chiêu. Dù là hư chiêu trận thế nương theo đó mà phát động lên, mũi kiếm của Vương Lục Tích đột nhiên ngóc đầu đâm vào bụng dưới của Lưu Vi Trang. Nếu hấn cứ tiếp tục Vương Lục Tích chỉ ngã người ra một chút là đã tránh được trong khi chính mình lại tự đưa bụng vào gần kiếm của đối phương. Vì vậy y quát lên một tiếng "hay" cổ tay thay đổi cấp tốc biến thành chiêu "Thiên Đẳng Tham Thiên", ánh kiếm khi chớp khi tắt cực kỳ ảo diệu.

Đến phiên Vương Lục Tích quát "hay" tay trái rút xuống làm quyết làm chú cho tay phải tùy theo ánh kiếm đối phương mà phong toả hoặc phản kích. Chiêu "Thiên Thượng Duy Ngã" này tuy chỉ có một, thật ra Độc Cô Kiếm tiền bối tùy theo tâm ý của mình biến hóa nó thành vô số thế khác nhau, luyện tập thâm ảo đến nơi đến chốn thì suốt đời cũng dùng không hết một chiêu này. Do đó tha hồ cho Lưu Vi Trang nhảy nhót biến đổi Vương Lục Tích vẫn ung dung chuyển đổi thanh kiếm chống đỡ, thỉnh thoảng lại nhằm chỗ sơ hở phản kích luôn khiến cho Lưu Vi Trang cứ kêu "ối chà", "hay" hoài. Cuộc đấu này khác hẳn với lần trước, hoàn toàn không còn tiếng leng keng của khi giới chạm nhau, tốc độ tuy mau lẹ cực kỳ nhưng hai người giống như đang múa hát, nhịp nhàng và uyển chuyển vô cùng. Âu Trường Quân chất lưỡi khen nhỏ:

- Động Đình Tứ Kiếm quả danh bất hư truyền, hà, Côn Luân phái sản sinh ra một thiếu niên kiếm khách cao siêu cũng không kém.

Đâu lão nhân "hừ" một tiếng, lườm chàng rồi nói:

- Cái gì mà cao siêu, đẹp mắt thì có nhưng hữu dụng chẳng ra gì, tiểu tử thấy họ múa may như vậy tốn sức mà đã ai thắng ai đâu nào.

Âu Trường Quân cũng hòng không biết trả lời ra sao bởi vì quả nhiên tới lúc này Lưu Vi Trang và Vương Lục Tích đã chiết giải có đến gần một trăm chiêu rồi. Vừa lúc đó Lưu Vi Trang xử chiêu "Bạch Chúc Quán Nhật", lưỡi kiếm tà tà đâm chéo vào vai Vương Lục Tích, bộ vị rất ảo diệu khó lòng mà đón đỡ được. Âu Trường Quân đã toan khen ngợi thì Đâu Lão Nhân đã lên tiếng than trước:

- Trời ơi, thiếu mất mấy phân rồi!

Quả nhiên sự xảy ra đúng như vậy, lưỡi kiếm của Lưu Vi Trang đang đi cực kỳ mau lẹ, đáng lẽ đã đâm trúng vai Vương Lục Tích thì bỗng nhiên còn cách mục tiêu mấy phân liền ngừng lại trong tích tắc. Hóa ra Lưu Vi Trang đã hết lực, hẳn phải hít một hơi chân khí mới tiếp tục đẩy kiếm đi trọn vẹn chiêu thế. Chỉ cần một tích tắc này Vương Lục Tích đã kịp thời hoành kiếm đón đỡ. "Choang", đây là lần đầu tiên hai người phải chạm kiếm chứng tỏ chiêu "Bạch Chúc Quán Nhật" rất ghê gớm, Vương Lục Tích đỡ được thì cũng là tay thần sầu lắm. Âu Trường Quân không nhìn được liền khen:

- Quả là kỳ phùng địch thủ.

Đâu Lão Nhân đột nhiên có vẻ tức giận, chửi mắng hơi to tiếng:

- Ngưu ngốc không thể nào tưởng tượng ra được.

Âu Trường Quân ngạc nhiên hết sức vội vàng hỏi lại:

- Tại hạ khen không đúng sao mà tiền bối mắng chửi như vậy?

Đâu Lão Nhân lắc đầu mấy cái, nói một hơi:

- Người chẳng biết gì về kiếm pháp thì giống như mù, ta chẳng thèm chấp làm gì. Ta chửi là chửi Vương Lục Tích già đầu rồi, cộng thêm mấy chục năm xử kiếm mà còn ngưu ngốc không sao tưởng tượng ra được ấy chứ!

Âu Trường Quân "À" một tiếng cãi luôn:

- Dù sao ông ta cũng đón đỡ được thế kiếm này thì đâu đến ãôi gọi là ngưu ngốc được?

Đâu Lão Nhân hình như rất tức giận "xì" một cái nói luôn:

- Tiểu tử thử nghỉ lại coi, lúc này khi Lưu Vi Trang đang xử kiếm đâm chéo đi thì kiếm của Vương Lục Tích đang nằm ở bộ vị nào? Trường hợp người thì sẽ đón đỡ ra sao?

Âu Trường Quân in lặng hồi tưởng lại, chàng thốt nhiên giật mình một cái, quả nhiên lúc đó thanh kiếm của Vương Lục Tích đang nằm ngang, bộ vị muốn xoay chuyển đón đỡ rất khó khăn nhưng nếu giữ nguyên thì chỉ cần uốn cổ tay một cái để ngóc mũi kiếm lên là đã đâm vào huyết Thiếu Hải của Lưu Vi Trang liền.

Kiếm của Lưu Vi Trang còn cách đầu vai mấy phân mà khuỷu tay đã bị trúng kiếm thì vô phương đâm tới được nữa.

Âu Trường Quân thở dài, thành thực trả lời:

- Nếu là tại hạ thì đâm vào huyết Thiếu Hải của Lưu Vi Trang, nhưng đó là lý thuyết, nó còn tùy thuộc chân lực mình có xử dụng đồng bộ với tâm ý hay không, vả lại...

Đầu lão nhân gât đầu có vẻ vui thích:

- Coi vậy mà người thông tuệ hơn mấy con rối dưới kia đây. Ủa, sao còn "Vả lại" cái gì nữa?

Âu Trường Quân thấy được khen thì khoái chí nói ra luôn:

- Ý của tại hạ là như thế này: trong lúc giao đấu dù có biết đường lối của đối phương nhưng nếu là người thiếu tự tin hoặc là hoảng hốt thì không thể nào phân tích chớp nhoáng tìm ra cách phản công tuyệt diệu được. Tại hạ thô thiển, nói như vậy có đúng không?

Đầu lão nhân vỗ tay một cái rồi khen:

- Từ nãy tới giờ người nói đúng hết nhưng lòng vòng quá, ta chỉ tóm lại mấy chữ "Tâm định, ý và kiếm hợp nhất" là đủ rồi.

Âu Trường Quân là người thông tuệ, minh mẫn, chỉ suy nghĩ một chút đã giác ngộ liền, chàng vội hỏi:

- Tiền bối thực cao siêu về kiếm lý, chắc chắn phải là cao nhân nổi tiếng trong giang hồ, tại hạ xin rửa tai được nghe danh tánh để ghi nhớ trong lòng.

Đầu lão nhân chưa kịp nói gì thì đột nhiên Chu Dự Chấn ở phía dưới vận nội lực nói to:

- Chư vị cao nhân nào đang ẩn núp dự khán xin mời hiện thân xuống đây. càng đông càng vui hơn!

Hóa ra Đầu lão nhân và Âu Trường Quân mãi mê bàn luận có lúc vỗ tay, khi thì lại hơi lớn tiếng khiến cho Chu Dự Chấn đã phát hiện ra rồi. Sau khi hắn nói, Vương Lục Tích và

Lưu Vi Trang cũng đã ngừng đầu nhìn lên tàng cây chờ đợi. Đầu lão nhân thở dài nói với Âu Trường Quân:

- Người ta đã phát hiện ra mình rồi đó, thôi được, xuống xem lại càng rõ hơn một chút. Âu Trường Quân gật đầu, chàng cùng với đầu lão nhân song song nhảy vọt ra ngoài và hạ thân xuống rất nhẹ nhàng, cặp mắt Chu Dự Chấn hơi biến sắc bởi vì khinh công của hai người rất cao siêu, chắc chắn võ công cũng không thể kém được, nếu họ đứng về phe Động Đình Tứ Kiếm thì nguy hiểm vô cùng. Do đó Chu Dự Chấn khôn khéo nói trước luôn:

- Thật chẳng hay ho gì việc tỉ thí vô bổ, nhưng sự việc đã lỡ xảy ra rồi thì mời hai vị đứng giữa làm trọng tài để phân xử cho công bằng. Tại hạ là Chu Dự Chấn. Đại đệ tử Côn Luân Phái xin thỉnh giáo danh tính nhị vị trước đã.

Âu Trường Quân tự nghĩ: cả Côn Luân phái và Động Đình Tứ Kiếm đều ít đi lại trong giang hồ, chắc chắn không nghe biết gì về hành tung của mình đâu, vì vậy trả lời thẳng luôn:

- Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo, tại hạ là Âu Trường Quân ngoại hiệu tự đặt là Tiểu Phi Thố.

Quả nhiên chẳng có ai thắc mắc gì cả, Chu Dự Chấn nói một câu khách sáo thường dùng trong giới giang hồ:

- Thì ra Âu Trường thiếu hiệp, thật là vinh hạnh lắm!

Trong khi chàng nhăn nhăn mặt trả lời "Không dám" thì đầu lão nhân hững hờ lên tiếng:

- Ta họ Lý, thân phận chẳng có gì để khoe khoang cả!

Mặc dù đầu lão nhân hờ hững cộng thêm với thần thái xơ xác, Chu Dự Chấn vẫn không thất lễ hẳn dùng lại câu khách sáo:

- Tại hạ vinh hạnh được Lý tiên bối giá lâm!

Lần này đầu lão nhân khịt mũi một cái mạnh, chẳng biết tại sương đêm thấm lạnh hay là ngửi không nổi sự khách sáo vô vị của Chu Dự Chấn.

Âu Trường Quân vội vàng nói trấn an:

- Tại hạ và Lý tiên bối đây chỉ vô tình đi qua mà thôi, các vị cứ tự nhiên tỉ thí như thường đi.

Chu Dự Chấn rất khôn ngoan nhân dịp này giảng hoà luôn:

- À! thì ra thế, vừa rồi Vương tiền bối với Nhị đệ đệ của tại hạ không phân thắng bại, người nào cũng có sở trường riêng chúng ta bất tất phải tỉ thí làm gì nữa, cùng nhau uống một trận cho thật say gọi là kỳ ngộ tiệc mới được.

Wang Lục Tích lắc đầu trầm tĩnh nói:

- Chu thiếu hiệp nói sai rồi, từ này giờ lão chưa phản kích đấy thôi, sao gọi là hòa được.

Lưu Vi Trang cũng gân cổ cãi lại:

- Đông Đình Tứ Kiếm một bại, một thủ thế hoài như vậy không thể gọi là hoà được. Phải phải gọi là...

Wang Lục Tích xám cả mặt lại quát lớn:

- Gọi là đại bại chứ gì? Họ Lưu kia, ta với người đêm nay chưa phân thắng bại rõ ràng thì không được đâu!

Chu Dự Chấn thở dài, trời không chịu đất, đất không chịu trời thì còn can gián thế nào được.

Đột nhiên Đâu lão nhân lên tiếng:

- Các người cứ đánh dằng dai thế này thì biết đến bao giờ mới phân được thắng bại, ta có ý kiến chỉ giao đấu tỉ thí trong mười chiêu, chẳng ai làm được tích sự gì thì giải tán đi ngủ quách.

Chu Dự Chấn mừng rỡ tán thành theo luôn:

- Lý tiền bối quả là cao kiến, mười chiêu cũng đã đủ lắm rồi!

Lưu Vi Trang nóng nảy cãi nữa:

- Lão già này vô lý thật, chỉ mười chiêu thì chẳng thà đừng đánh còn hơn, đánh mà biết chắc sẽ hòa thì đánh làm gì cho tốn sức.

Đâu lão nhân gật gật, không lộ vẻ gì tức giận:

- Tầm cỡ như người thì đến trăm chiêu cũng thế mà thôi!

Âu Trường Quân đầu óc vẫn còn suy nghĩ về những lý luận giải thích kiến giải của Đâu lão nhân, bất chợt buột miệng nói theo:

- Chiêu nào cũng đứt đoạn thì ngàn chiêu cũng thế mà thôi.

Lưu Vi Trang sầm mặt nhìn Âu Trường Quân gằn giọng nói:

- Âu Trường huynh chắc kiếm pháp cao siêu tuyệt thế phải không?

Âu Trường Quân vẫn còn lơ mơ trả lời luôn:

- Tại hạ chưa từng học kiếm pháp nhưng thấy thế nào thì nó sự thực vậy thôi.

Lưu Vi Trang cười ngất một hồi mới chịu nói lớn:

- Hoá ra Âu Trường huynh đệ đây nhận xét , kiếm pháp của tại hạ kém cỏi và đứt đoạn chẳng ra gì phải không?

Âu Trường Quân gật đầu trả lời rất thành thực:

- Kém cỏi thì không đúng, chỉ có điều đôi lúc thiếu mạch lạc và đứt đoạn bỏ uống mất cơ hội mà thôi.

Y run run đưa thẳng lưỡi kiếm ra rồi gần giọng nói:

- Tại hạ cứ nhận là kém cỏi đây, Âu Trường huynh có thể nào chỉ giáo cho tại hạ vài chiêu không?

Âu Trường Quân cười khỏ trả lời:

- Tại hạ đã nói là chưa học qua kiếm pháp mà, bất quá chỉ buột miệng nói liều, Lưu huynh đừng chấp nhất làm chi.

Lưu Vi Trang trở mặt quát luôn:

- Trước mặt Mỹ Diên Tử Kiếm này tên vớ vẩn nào cũng có thể nói liều nói đại rồi coi như hòa được sao?

Đột nhiên đầu lão chen vào nói với Âu Trường Quân:

- Kiếm ý đã có thì kiếm pháp tự nhiên nảy sinh người cứ thử giao đấu mà xem, chỉ trong vòng mười chiêu là đã bại được hẳn liền.

Lưu Vi Trang rung kiếm cho nó kêu lên vo vo rồi quát lớn:

- Đừng có giở trò nữ nhân ra nữa, sứt sùi hoài thì tự thiến đi cho rồi.

Thái độ của Lưu Vi Trang khiến cho Âu Trường Quân nổi cơn tức lên, chàng giật lấy thanh kiếm của Vương Lục Tích rồi chậm chậm bước ra đối diện với Lưu Vi Trang lạnh lùng nói:

- Lúc này ở trên tàn cây ta thấy kiếm pháp của người tầm thường chẳng ra gì nhưng không muốn nói thẳng ra, hiện giờ người khi nhân miệt thế như vậy thì ráng chịu khổ đau vậy!

Chẳng phải là Âu Trường Quân huênh hoang khoác lác, chàng đã suy nghĩ chín chắn rồi mới thốt ra lời như vậy. Bởi vì với công lực và khinh công tuyệt thế của chàng thì Lưu Vi Trang vô phương đả thương được, cùng lắm chàng sẽ dùng chân khí vận vào lưỡi kiếm đón đỡ để chấn gãy kiếm đối phương là xong. Lưu Vi Trang y muốn đánh bại Âu Trường Quân thật mau để chàng bị bẽ mặt chơi nên không thèm nói gì nữa, rung tay một cái ra chiêu “Ngân Chúc Mang Mang” tấn công liền. Hắn cho rằng chiêu kiếm ảo diệu này đối phương sẽ không sao nhận ra đâu là kiếm thực đâu là kiếm ảnh để đón đỡ tất nhiên phải thất bại ngay.

Quả nhiên Âu Trường Quân hơi bị bất ngờ nên lúng túng khoa đại thanh kiếm lên thanh vòng tròn đề che đỡ. “Choang”, âm thanh lưỡi kiếm chạm nhau rất mau đã tắt lịm cả hai đều ngẩn người ra bất động bởi vì thanh kiếm của Lưu Vi Trang đã bị Thần công chấn động gãy đôi rồi. Dầu lão nhân dặm chân một cái rồi kêu trời đất om sòm:

- Tiểu tử này nói thì hay mà khi giao đấu chẳng khác trâu húc nhau, chán ới là chán.

Âu Trường Quân ngượng quá nói gờ gạc:

- Tại họ đã nói rồi mà, có biết kiếm pháp ra sao đâu. thuận tay thì gạt bừa tuy nhiên Lưu Vi Trang huynh đây cũng không tránh né kiếm làm sao bây giờ?

Dầu lão nhân dụ giọng lại, quắc mắt nhìn Lưu Vi Trang hỏi:

- Tiểu tử này cũng có lý đấy, sao người không tránh lưỡi kiếm đi?

Lưu Vi Trang tức giận đỏ bừng cả mặt cãi lại:

- Hắn đỡ mau quá làm sao ta tránh kịp? Lão có giỏi thì thử xem!

Dầu lão nhân càng thêm tức, rống lên như sấm:

- Ta thềm vào đấu với người, ví thử tiểu tử nay không đỡ gạt mà đâm vào ngực người mau như thế thì người làm sao hử?

Lưu Vi Trang giật mình toát cả mồ hôi rồi hết sức kinh hãi cứ lăm bằm hoài “Nếu đâm vào ngực thì làm sao?...Thì làm sao?”. Hắn bối rối vô cùng vì quả nhiên sự tình xảy ra như thế thì phương tránh hoàn toàn được! Âu Trường Quân cũng ngẩn người ra nhưng trạng thái này khác hẳn với Lưu Vi Trang, đầu óc đột nhiên giác ngộ chàng cười tum tùm nói luôn:

- Chúng ta tỉ thí lại, lần này tại hạ còn để chạm kiếm nữa thì coi như thua cuộc liền.